

METPO 2033

Метро 2033

© Dmitry Glukhovsky

agreement by www.nibble-wiedling.com

© Васил Велчев, *превод от руски*

© Живко Петров, *художник на корицата*

© Сиела Норма АД

София 2016

ISBN: 978-954-28-2212-7

ДМИТРИЙ ГЛУХОВСКИ

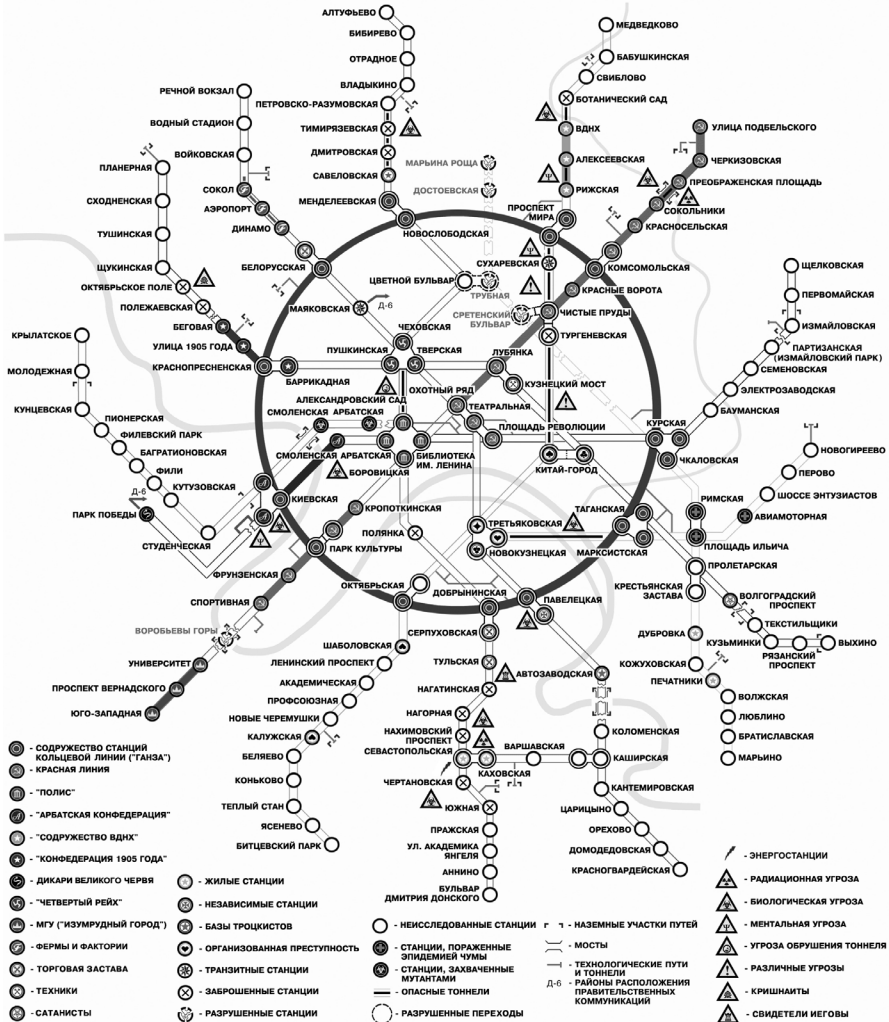
МЕТРО 2033

Превод от руски
ВАСИЛ ВЕЛЧЕВ

 ciela

СХЕМА-ПУТЕВОДИТЕЛЬ МОСКОВСКОГО МЕТРОПОЛИТЕНА

*Драги московчани и гости
на столицата! Московският
метрополитен е транспортно
предприятие, свързано с пови-
шена опасност!*

Съобщение във вагон на метрото

*Този, който има достатъчно хра-
брост и търпение да се вглежда
цял живот в мрака, пръв ще види
проблясъка светлина в него.*

Хан

СЪДЪРЖАНИЕ

Глава 1	
КРАЯТ НА СВЕТА	9
Глава 2	
ЛОВЕЦА	37
Глава 3	
АКО НЕ СЕ ВЪРНА	62
Глава 4	
ГЛАСЪТ НА ТУНЕЛИТЕ	87
Глава 5	
ЗА ПАТРОНИТЕ.....	114
Глава 6	
ПРАВОТО НА ПО-СИЛНИЯ	137
Глава 7	
ХАНСТВОТО НА МРАКА.....	168
Глава 8	
ЧЕТВЪРТИЯТ РАЙХ.....	200
Глава 9	
DCI STIRBST	232
Глава 10	
НО ПАСАРАН!	263
Глава 11	
НЕ ВЯРВАМ	293
Глава 12	
ПОЛИСЪТ.....	324
Глава 13	
ВЕЛИКАТА БИБЛИОТЕКА	354

Глава 14	
ТАМ, НА ПОВЪРХНОСТТА.....	389
Глава 15	
ПЛАНЪТ.....	414
Глава 16	
ПЕСНИТЕ НА МЪРТВИТЕ	444
Глава 17	
ДЕЦАТА НА ЧЕРВЕЯ.....	472
Глава 18	
ВЛАСТ.....	500
Глава 19	
ПОСЛЕДНОТО СРАЖЕНИЕ	527
Глава 20	
РОДЕНИ ДА ПЪЛЗЯТ.....	555

Глава 1

КРАЯТ НА СВЕТА

– Кой е там? Ей, Артъом! Провери!

Артъом се надигна неохотно от мястото си до огъня и тръгна в тъмнината, прехвърляйки автомата от гърба на гърдите си. Застана на самия край на осветеното пространство, изсрака демонстративно със затвора колкото се може по-шумно и внушително, и изкрещя дрезгаво:

– Стой! Паролата!

От тъмнината, откъдето минута по-рано се разнасяше странно шумолене и приглушено мрънкане, се чуха бързи, ситни стъпки. Някой отстъпваше навътре в тунела, изплашен от дрезгавия глас на Артъом и изсракването на оръжието. Артъом се върна бързо при огъня и подхвърли на Пьотр Андреевич:

– Не се показва. Не се представи, избяга.

– Ех, голям заплес си! Нали ти се каза: ако не отговарят – веднага стреляш! Откъде знаеш кой е бил? Може черните да се промъкват!

– Не... Мисля, че това избощо не са хора... Звучите бяха многостранни... А и стъпките му не бяха човешки. Какво, не мога ли да разпозная човешки стъпки? Освен това, ако бяха черните, щяха ли да избягат просто така? Нали знаете, Пьотр Андреевич, напоследък черните винаги се хвърлят напред – нападнаха патрул невъоръжени и крачеха право напред срещу картечницата. А този избяга веднага... Някаква страхлива твар.

– Достатъчно, Артъом! Много умуваш! Когато имаш заповеди – изпълнявай, а не разсъждавай. Може да е бил разузнавач. Видял е, че тук сме малко, и ако силите им ни превъзхождат... Може да ни нападнат, без много да му мислят, да ни резнат гръкляните и да изколят цялата станция, както стана с „Полежаевска“, и всичко това само защото не си покосил гадината навреме... Гледай ме, като ти говоря! Следващия път ще те пратя да го гониш по тунела!

Артъом настръхна, представяйки си тунела след седемстотния метър. Страх го беше дори да си помисли, че може да отиде там. След седемстотния метър на север не се осмеляваше да ходи никой. Патрулите стигаха до петстотния, осветяваха граничния стълб с прожектора от дрезината си и след като се убеждаваха, че никаква гадост не е пропъзляла зад него, бързо се връщаха. Разузнавачите – яки мъже, бивши морски пехотинци – се спираха на шестстотин и осемдесетия метър, криеха запалените си цигари в дланите и застиваха, прилепили към очите си приборите за нощно виждане. А после бавно, тихо отстъпваха назад, без да изпускат от поглед тунела, и в никакъв случай не се обръщаха с гръб към него.

Патрулът, в който сега стояха двамата, се намираще на четиристотин и петдесетия метър, на петдесет метра от граничния стълб. Но проверка на границата се правеше само веднъж дневно и вече бе минала преди няколко часа. Сега техният пост беше най-крайният, а през часовете, които бяха минали след последната проверка, всички твари, които патрулът можеше да е уплашил, със сигурност бяха започнали да изпъзляват от убежищата си. Привличаше ги огънят, близостта на хората...

Артъом седна на мястото си и попита:

– А какво се е случило с „Полежаевска“?

Макар че вече знаеше тази вледеняваща кръвта история – бяха я разказвали пътуващи търговци в станцията – изпитваше желание да я чуе още веднъж, както децата ги привличат неудържимо страшните приказки за мутанти без глави и вампири, отвличащи бебета.

– С „Полежаевска“? Не си ли чувал? Странна история се е случила. Странна и страшна. Първо разузнавачите им започнали да изчезват. Отивали в тунелите и не се връщали. Наистина разузнавачите им са млади и зелени, не са като нашите, но нали и станцията им е по-малка и не живеят толкова много хора... Не живееха. Та значи, започнали да изчезват разузнавачите им. Заминал един отряд – и го няма никакъв. Отначало помислили, че са се забавили – тунелът им там криволичи, не е като на-

шия – при тези думи Артъм го побиха тръпки, – и патрулите не виждат нищо колкото и да светят, да не говорим за онези в станцията. Обаче отрядът все не се връщал – половин час, един час, два часа. Изглеждало, че няма къде да изчезнат – били тръгнали само на километър разстояние, забранили са им да ходят по-далеч, пък и те самите не били глупаци... Изобщо, така и не ги дочакали и изпратили подсилен патрул да ги търси, и те ги търсили, крещели – но напразно. Нямало ги. Разузнавачите били изчезнали. И лошото било не това, че никой не видял какво се е случило с тях. Лошото било, че нищо не се чуло... Нито звук. И нямало никакви следи.

Артъм вече започваше да съжالياва, че помоли Пьотр Андреевич да разкаже за „Полежаевска“. Пьотр Андреевич или беше по-осведомен, или си измисляше някои неща, но разказваше такива подробности, за каквито пътуващите търговци не бяха и сънували, въпреки че обичаха да разпространяват слуховете и бяха майстори разказвачи. От тези подробности кожата се вледеняваше и ставаше неуютно даже край огъня, и дори най-безобидните шумове от тунела възбуждаха въображението.

– Та така. И стрелба не се била чула, затова решили, че разузнавачите просто са ги напуснали – сигурно са били недоволни от нещо и са избягали. Е, много им здраве. Искат по-лек живот, искат да се мотаят с всякаква измет, с всякакви анархисти – нека се мотаят тогава. Така им е било по-лесно да мислят за онези в станцията. По-спокойно. Но след седмица изчезнала още една разузнавателна група. Те изобщо не трябвало да ходят по-далеч от седемстотния метър. И отново същата история. Никакъв звук, никаква следа. Като че потънали вдън земя. И в станцията започнали да се тревожат. Това вече било обезпокоително – за седмица да изчезнат два отряда. Трябвало да се направи нещо. Значи – да се вземат мерки. Е, сложили кордон на тристотния метър. Натрупали чували с пясък, сложили карточница, прожектор – по всички правила на фортификацията. Изпратили куриер до „Бегова“ – те бяха в конфедерация с „Бе-

гова“ и с „1905 година“. По-рано и „Октомврийско поле“ беше с тях, но после там се случи нещо, никой не знае какво точно, някаква авария, и стана негодно за живот, и всички избягаха оттам, обаче в случая това не е от значение. Та изпратили в „Бегова“ куриер – да предупреди, че става нещо нередно и да помоли за помощ. Куриерът едва се бил добрал до „Бегова“, не бил изминал и ден – още обмисляли отговора, – когато дотичал втори куриер, целият в пяна, и разказал, че всички от подсилениия им кордон загинали, без да стрелят нито веднъж. Всичките – заклани. И което било най-страшното – сякаш били заклани, докато спят! А не е било възможно да заспят при всичкия този страх, още по-малко при такива заповеди и инструкции. В „Бегова“ моментално разбрали, че ако не направят нещо веднага, скоро и на тях ще им се случи същото. Събрали ударен отряд от ветерани – около стотина души, картечници, гранатомети... Разбира се, това им отнело известно време, ден и половина, но все пак изпратили отряда да помага. Ала когато той влязъл в „Полежаевска“, там вече нямало жива душа. И тела нямало, само кръв – навсякъде. Та така. Дявол знае кой е направил това. Аз не вярвам, че хора изобщо са способни на такова нещо.

– А какво се е случило с „Бегова“? – попита Артър с глас, който не можеше да познае.

– Нищо не се случило с тях. Видели каква е работата и взривили тунела, който водел към „Полежаевска“. Сега там има голямо срутване, доколкото знам, четирийсет метра са затрупани, без техника не може да се разчисти, а и с техника сигурно няма да е лесно... Пък и откъде ще вземеш такава техника? Вече петнайсетина години, откакто е изгнила всякаква техника...

Пьотр Андреевич замълча, гледайки в огъня. Артър се изкашля тихо и каза:

– Да... Разбира се, че трябваше да стрелям... Глупаво от моя страна.

От юг, откъм станцията, се чу вик:

– Хей, Там, на четиристотин и петдесети! Всичко ли е наред при вас?

Пьотр Андреевич сви ръцете си на фуния около устата и изкрещя в отговор:

– Елате насам! Има произшествие!

От тунела, откъм станцията, светейки с джобните си фенерчета, към тях се приближаваха три фигури, вероятно патрулните от тристотния метър. Когато стигнаха до огъня, загасиха фенерчетата си и насядаха.

– Здравсти, Пьотр! Значи ти си тук? А аз се чудя кого са сложили днес на края на света – поздрави ги старшият на групата с усмивка, докато вадеше от пакета една цигара.

– Слушай, Андрияха! Момчето с мен видя нещо тук. Но не успя да стреля... То избяга в тунела. Казва, че не приличало на човек.

– Не прилича на човек? А как изглежда? – обърна се ново-дошлият към Артъом.

– Не можах да го видя... Само попитах за паролата и то веднага хукна обратно на север. Но стъпките му не бяха човешки – някакви леки и много ситни – сякаш имаше не два крака, а четири...

– Или три! – намигна Андрей на Артъом, правейки страховита физиономия.

Артъом се задави, спомняйки си историите за трикраките хора от „Филевска линия“, където част от станцията беше на повърхността и тунелът не слизаше много надълбоко, така че нямаше почти никаква защита от радиацията. Оттам и бяха плъзнали из цялото метро всякакви трикраки, двуглави и други гадини.

Андрей си дръпна от цигарата и каза на своите хора:

– Добре, момчета, щом така и така сме дошли, защо да не поседим тук? Ако ония трикраки дойдат пак, ще помогнем. Ей, Артъом! Имате ли чайник?

Пьотр Андреевич стана сам, наля вода от един бидон в очукан, опушен чайник и го окачи над огъня. След няколко минути чайникът забуча, кипвайки, и от този звук, толкова домашен и уютен, на Артъом му стана по-топло и по-спокойно. Той огледа

насядалите около огъня хора: всичките бяха надеждни, яки, закалени от трудния живот тук. На такива можеше да се вярва и да се разчита. Станцията им беше една от най-благоденстващите по цялата линия благодарение на събралите се тук и на такива като тях. Всичките бяха свързани помежду си с топли, почти братски отношения.

Артъом вече бе надхвърлил двайсет, беше се появил на бял свят още там, горе, и не бе толкова слаб и блед като всички, родили се в метрото и не се осмелили никога да се покажат на повърхността, опасявайки се не само от радиацията, но и от изпепеляващите, гибелни за подземния живот слънчеви лъчи. Наистина и самият Артъом в съзнателния си живот бе излизал на повърхността само веднъж, и то за миг – радиационният фон там беше такъв, че прекалено любопитните изгаряха за два-три часа, без да успеят да се разходят на воля и да се нагледат на странния свят, лежащ на повърхността.

Не помнеше баща си изобщо. Майка му бе живяла заедно с него до петгодишната му възраст на „Тимирязевска“. Всичко им било наред и животът течал монотонно и спокойно, докато „Тимирязевска“ не била нападната от плъхове.

Огромните сиви мокри плъхове бликнали без никакво предупреждение от един от тъмните странични тунели. Той бил незабележимо разклонение от главния северен участък¹ и се спускал на големи дълбочини, за да се загуби в сложна плетеница от стотици коридори, в лабиринти, изпълнени с ужас, леден студ и отвратителна воня. Този тунел водел към царството на плъховете – място, където не би се решил да стъпи и най-отчаяният авантюрист. Дори и заблудилият се и неразбиращ от подземните карти и линии скитник би се спрял пред него, би усетил интуитивно черната, зловеща опасност, идваща от вътрешността му, и би избягал от зеещата пропаст на входа като от портите на чумав град.

Никой не безпокоял плъховете. Никой не се спускал в техните владения. Никой не се осмелявал да пристъпи границите им.

¹ В оригинала – перегон. Линията между две от станциите на метрото. – Бел. прев.

Но те самите дошли.

Много хора загинали в деня, в който живеят поток от гигантски плъхове, такива големи, каквито никога не бяха виждани нито в станцията, нито в тунелите, залял и сложените кордони, и станцията, погребал под себе си защитниците ѝ и населението, заглушавайки с масата си предсмъртните им вопли. Изяждащи всичко по пътя си – и мъртвите, и живите хора, и своите убити събрата, движени сляпо и неумолимо от непонятна за човешкия разум сила, плъховете се носели напред, все по-надалече и по-надалече.

Само няколко души останали живи. Не жени, старци или деца – никой от онези, които обикновено спасяват най-напред, а петима здрави мъже, успели да надбягат смъртоносния поток. И го надбягали само заради това, че патрулирали с дрезина в южния коридор. Когато чули виковете от станцията, един от тях хукнал да провери какво става. „Тимирязевска“ вече загивала, когато той я видял в края на участъка. Още на входа разбрал по първото ручейче от плъхове, шурнало по перона, какво е станало, и понечил да се върне, защото знаел, че с нищо не може да помогне на отбраняващите станцията, когато изведнъж някой го хванал отзад за ръката. Той се обърнал и видял жена с изкривено от страх лице, която настойчиво го дърпала за ръкава. Тя изкрещяла, опитвайки се да надвика многогласния отчаян хор:

– Спаси го, войнико! Смили се!

Видял, че му подава детска ръчичка, малка мека длан, и хванал тази длан, без да осъзнава, че спасява човешки живот – направил го, защото го нарекли войник и го помолили да се смиле. И мъкнейки след себе си детето, а по-късно вдигайки го под мишница, хукнал да се надбягва с първите плъхове, да се надбягва със смъртта – напред, по тунела, там, където чакала дрезината с другарите му по патрул. Още отдалече, от петдесет метра, им изкрещял да паят. Дрезината им е била моторизирана, единствената такава в близките десетина станции, и само заради това успели да надбягат плъховете. Патрулните се носели напред и преминали на скорост покрай полуизоставената

„Дмитровска“, на която се били приютили няколко отшелници. Можали да им извикат само: „Бягайте! Идват плъхове!“, но разбирали, че отшелниците вече няма да успеят да се спасят. Когато наближавали кордона на „Савеловска“, с която, слава богу, в момента имали мирно споразумение, намалили скоростта, за да не ги вземат за нападатели и да не ги разстрелят при подстъпите, и изкрещели с всичка сила на патрулните: „Плъхове! Идват плъхове!“. Те били готови да бягат през „Савеловска“ и по-нататък, по-нататък по линията, молейки се да ги пуснат напред, докато има къде да бягат, докато сивата лава още не е заляла цялото метро.

Но за тяхно щастие, се оказало, че в „Савеловска“ има нещо, което спасило и тях, и станцията, а може би и целия Серпуховско–Тимирязевски клон: те още се приближавали, покрити с пяна, крещейки на патрулните за смъртта, която били успели да изпреварят за кратко, а патрулните вече бързали, разполагали на поста си някакъв внушителен агрегат.

Това било огнепръскачка, сглобена от местните гении от намерени части; самоделна, но невероятно мощна. Още щом се показали челните отряди на плъховете и в мрака се разнесло засилващото се шумолене и скърцане на хилядите лапи на гризачите, патрулните задействали огнепръскачката и не я спрели, докато не свършило горивото. Ревящият оранжев пламък запълнил десетки метри от тунела и изгарял, изгарял плъховете, без да спира – десет, петнайсет, двайсет минути. Тунелът се изпълнил с отвратителната смрад на изгоряло месо и дивите писъци на плъховете... А зад гърбовете на патрулните от „Савеловска“, станали герои и прославили се по цялата линия, била спряла изстиващата дрезина, готова за нов бяг, а на нея – петимата мъже, бягащи от станция „Тимирязевска“, и още един човек – спасеното от тях дете. Момченце. Артъом.

Плъховете отстъпили. Сляпата им воля била сломена от едно от последните изобретения на човешкия военен гений. Хората винаги са умеели да убиват по-лесно, отколкото което и да било друго живо същество.

Плъховете се оттеглили и се върнали в огромното царство, истинските размери на което не са известни никому. Всичките тези лабиринти, лежащи на неимоверна дълбочина, бяха толкова тайнствени и изглеждаха толкова безполезни за работата на метрополитена, че на никого не му се вярваше въпреки уверенията на авторитетите по въпроса, че всичко това е било изградено от обикновените строители на метрото.

Един от тези авторитети дори беше работил по-рано, още тогава, като помощник-машинист на електрическа мотриса. Таква хора почти не бяха останали и бяха особено ценни, защото в самото начало се оказали единствените, които не изгубили самообладание и не се поддали на страха, когато се озовали извън удобните и безопасни капсули на мотрисите в тъмните тунели на московския метрополитен, в тази каменна утроба на мегаполиса. Всички на станцията се отнасяха към него с уважение и учеха децата си на същото, и навярно затова и Артъом го бе запомнил, запомнил го бе за целия си живот: изнемощял мършав човек, залинял от дългите години работа под земята, в протритата и изгубила цветовете си униформа на работник от метрополитена, вече отдавна лишила се от своята елегантност, но все още обличана със същата гордост, с която пенсионираните адмиралци обличат парадните си мундири. И Артъом, тогава още хлапе, виждаше в хилавата фигура на помощник-машиниста неописуеми осанка и мощ...

И още как! Работниците в метрото бяха за всички останали негови обитатели същото, което са гидовете туземци за научните експедиции в джунглите. Вярваха им свято, напълно разчитаха на тях, от техните знания и умения зависеше оцеляването на останалите. Много от тях оглавиха станции, когато се разпадна единната система за управление и метрополитенът се превърна от комплексен обект на гражданската отбрана, огромно противоядрено бомбоубежище, в множество несвързани с единна власт станции, потопили се в хаос и анархия. Станциите станаха независими и самостоятелни, своеобразни държави джуджета със свои идеологии и режими, лидери и армии. Те

воюваха една с друга, обединяваха се във федерации и конфедерации, за ден се превръщаха в метрополии на надигащи се империи, за да се окажат на следващия ден победени и колонизирани от вчерашните си съюзници или роби. Сключваха краткосрочни съюзи против обща заплаха, а когато заплахата отминеше, с нови сили се вкопчваха в гърлата си. Самозабравили се, те се биеха за всичко: за жизнено пространство, за храна – насаждения от белтъчни дрожди, плантации от гъби, които не се нуждаеха от дневна светлина, курници и свинеферми, където бледите подземни свине и хилави пилета биваха хранени с безцветни подземни гъби, и разбира се, за вода, тоест за филтри. Варварите, които не бяха в състояние да поправят излезлите от строя филтриращи механизми и умиращи от отровената с радиация вода, се нахвърляха с животинска ярост върху крепостите на цивилизования живот, станциите, където работеха изправно динамомашините и малките примитивни хидроелектростанции, където редовно се ремонтираха и чистеха филтрите и където, отгледани от грижливи женски ръце, пробиваха мократа почва белите шапчици на печурките и свините сито грухтяха в кочините.

Напред, към безкрайния отчаян шурм, ги водеха инстинктът за самосъхранение и вечният революционен принцип – отнемай и разделяй. Защитниците на благополучните станции, организирани в боеспособни части от бивши професионални военни, до последната си капка кръв отблъскваха нападенията на вандалите, преминаваха в контраатаки, предаваха и отнемаха с бой всеки метър от тунелите между станциите. Станциите трупаха военна мощ, за да отговорят на набезите с наказателни експедиции, за да изतिकат цивилизованите си съседи от жизненоважно пространство, ако не успеят да постигнат договореност по мирен път, и най-сетне, за да дадат отпор на гадините, които пълзяха по всички отвори и тунели. На всичките тези странни, уродливи и опасни създания, всяко от които би могло да доведе Дарвин до отчаяние със своето явно несъответствие на законите на еволюционното развитие. Колкото и фрапиращо

да се отличаваха от обичайните за човека животни, всичките тези твари, независимо дали преобразили се под невидимите гибелни лъчи от безобидни представители на градската фауна в изчадия на ада, или винаги обитавали дълбините, а сега обезпокоени от човека, те все пак бяха част от живота на земята. Изкривена и извратена част, но все пак част от живота. И се подчиняваха на същия основен импулс, от който се ръководеше целият органичен живот на планетата.

Да оцелеят. Да оцелеят на всяка цена.

Артъом пое бялата емайлирана чаша, в която се плискаше техният собствен чай, запазена марка на станцията. Разбира се, това не беше никакъв чай, а екстракт от сушени гъби с добавки, защото не бе останал почти никакъв истински чай. Него го икономисваха и го пиеха само на големи празници, а и цената му беше десет пъти повече, отколкото на гъбения екстракт. И все пак на станцията обичаха варивото си, гордееха се с него и го наричаха „чай“. Наистина несвикналите чужденци отначало плюеха, но после им харесваше и свикваха. И славата на чая дори напусна пределите на станцията им и пътуващите търговци тръгнаха към тях. Отначало рискувайки собствената си кожа, един по един, но после чаят се разпространи из цялата линия и дори Ханза се интересува от него, и цели кервани потеглиха за вълшебния екстракт от ВДНХ². Потехоха пари. А където има пари – там има и оръжия, и дърва, и витамини. Там има живот. И откакто във ВДНХ започнаха да правят този чай, станцията започна да укрепва, в нея се прехвърлиха предприемчиви хора от съседните станции и участъци, започна разцвет. Във ВДНХ се гордееха много и със свинете си и разказваха легенди как точно са попаднали те в метрото – когато още в самото начало някакви смелчаги се добрали до полуразрушения павилион „Свиневъдство“ на самата Изложба и докарали животните на станцията.

² ВДНХ (Въставка достигений народното хозяйства) – Изложба на достиженията на народното стопанство, огромен изложбен център в Москва. – Бел. прев.

– Хей, Артъом! А как е Сухия? – попита Андрей, като духаше усърдно чая си и отпиваше малки предпазливи глътки.

– Чичо Саша? Всичко е наред с него. Наскоро се върна от поход по линията с нашите хора. С експедицията. Сигурно знаете.

Андрей беше с петнайсет години по-голям от Артъом. Общо взето, той беше разузнавач и рядко патрулираше по-близо от четиристотин и петдесетия метър, и то само като командир на кордон. Ето – сложили го на тристотния метър като прикритие, а него все го влечеше навътре и се бе възползвал от първия предлог, първата лъжлива тревога, за да се приближи към тъмнината, към тайната. Той обичаше тунела и го познаваше добре с всичките му разклонения. А на станцията, сред фермерите, работниците, търговците и администраторите, се чувстваше не на място – ненужен може би. Не можеше да си наложи да разрохква земята за гъбите, или, още по-лошо, да тъпче с тези гъби угоените свине, затънал до колене в торта във фермите на станцията. Не можеше и да търгува – откакто се помнеше, не можеше да понася търгащите, а винаги бе бил войник, воин, и вярваше с цялата си душа, че това е единственото достойно за мъжете занимание. Горд беше с това, че той, Андрей, през целия си живот бе правил само това – да защитава и вмираните фермери, и суетливите пътуващи търговци, и деловите до невъзможност администратори, и децата, и жените. Жените ги привличаше неговата пренебрежителна, подигравателна сила, неговата стопроцентова увереност в себе си, неговото спокойствие за себе си и за хората, които са с него в момента, защото той винаги можеше да ги защити. Жените му обещаваха любов, обещаваха му уют, но той започваше да се чувства уютно едва след петдесетия метър, когато светлините на станцията се скриеха след завоя. А жените не идваха там с него. Защо?

И ето, разгорещил се от чая, свалил старата си черна барета и изтривайки с ръкав мустаците си, мокри от парата, той се зае разпалено да разпитва Артъом за новините и слуховете,